

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 29. janvārī ZW iesniedza par Vispārējās tiesas (ceturtnā palāta) 2019. gada 21. novembra rīkojumu lietā T-727/18 ZW/EIB

(Lieta C-50/20 P)

(2020/C 348/02)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: ZW (pārstāvis: T. Petsas, dīkigoros)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Investīciju banka (EIB)

Ar 2020. gada 3. septembra rīkojumu Tiesa (astotā palāta) nolēma apelācijas sūdzību noraidīt kā daļēji acīmredzami nepieņemamu un daļēji acīmredzami nepamatotu un nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs sedz savus tiesāšanas izdevumus pats.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 8. maijā iesniedza Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austrija) – NE/Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

(Lieta C-205/20)

(2020/C 348/03)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Pamatlietas puses

Prasītājs: NE

Atbildētāja: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Persona, kas piedalās lietā: Finanzpolizei Team 91

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Direktīvas 2014/67/ES⁽¹⁾ 20. pantā paredzētā prasība par sodu samērīgumu, ko Eiropas Savienības Tiesa ir interpretējusi rīkojumos *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (C-645/18)⁽²⁾, kā arī *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 un C-494/19)⁽³⁾, ir tieši piemērojama direktīvas tiesību norma?

2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga:

Vai, interpretējot dalībvalsts tiesības saskaņā ar Savienības tiesībām, tiek pieļauts un prasīts, lai dalībvalstu tiesas un administratīvās iestādes šajā gadījumā piemērojamās valsts krimināltiesību normas papildina ar Eiropas Savienības Tiesas rīkojumos *Bezirkshauptmannschaft Hartberg–Fürstenfeld* (C-645/18), kā arī *Bezirkshauptmannschaft Hartberg–Fürstenfeld* (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 un C-494/19) noteiktajiem samērīguma kritērijiem, ja valsts līmenī nav pieņemtas jaunas tiesību normas?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/67/ES (2014. gada 15. maijs) par to, kā izpildīt Direktīvu 96/71/EK par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2012 par administratīvo sadarbību, izmantojot Iekšējā tirgus informācijas sistēmu ("IMI regula") (OV 2014, L 159, 11. lpp.).

(²) ECLI:EU:C:2019:1108.

(³) ECLI:EU:C:2019:1103.

Apelācijas sūdzība, ko 2020. gada 9. jūnijā Eiropas Komisija iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2020. gada 2. aprīļa spriedumu lietā T-571/17 UG/Komisija

(Lieta C-249/20 P)

(2020/C 348/04)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: B. Mongin, L. Radu Bouyon)

Otrs lietas dalībnieks: UG

Prasījumi

- Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2020. gada 2. aprīļa spriedumu lietā T-571/17 UG/Komisija;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;
- lēmuma par pirmās instances un apelācijas tiesvedības tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmais pamats: faktu sagrozišana (pārsūdzētā sprieduma 64.–71. punkts)

Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru faktu sagrozišana pastāv (un tas ir jāpārbauda Tiesai) tad, ja esošo pierādījumu vērtējums šķiet acīmredzami kļūdaini. Šādai sagrozišanai no lietas materiāliem ir jāizriet acīmredzami.

Pamata pirmajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējās tiesas secinājums, saskaņā ar kuru institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, bija noteikusi pārāk īsu termiņu UG, lai viņš novērstu nepietiekamu profesionālo kompetenci, esot pretrunā lietas materiālos esošajiem dokumentiem. Institūcija, kas pilnvarota noslēgt darba līgumus, neesot pieprasījusi, lai UG īstenotu visus mērķus, kas noteikti 2015. gada novērtējuma ziņojumā, un atjaunotu uzticības attiecības ar saviem darba kolēģiem trīs mēnešu laikā.

Atbilstoši pamata otrajai daļai Vispārējā tiesa esot kļūdaini koncentrējusi savu vērtējumu uz jautājumu par neattaisnotiem kavējumiem un neesot ņēmusi vērā vairāku nepietiekamas profesionālās kompetences elementu, kas konstatēti 2016. gada 17. oktobra lēmumā un 2016. gada 8. septembra vēstulē, atkārtotu raksturu.